

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Bulycov_Kirill-Zachrante Galju.PDB

PDB Name: Kirill_Bulycov-Zachrante Galju
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.4.2006
Modification Date: 9.4.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kir Buličov

Zachraňte Galju!

Z hlášení:

Dne 18. září v 16 hodin 40 minut při přechodu školní vzdělávací exkurze z třetího cechu do zdravotního střediska zmizela ze skupiny dětí žákyně osmé B patronátní školy. Nehledě na to, že byly dodrženy všechny bezpečnostní předpisy, celou skupinu například doprovázel kromě hlavního technologa Ščukina N. P. i jeho zástupce Klopaj R. G., učitelka Kalininová R. R. a ostřelovač speciálního oddílu Varnavskij B. L., Galje N. se podařilo podle vyjádření jejich spolužáků nepozorovaně poodejít s tím, že si potřebuje upravit punčochu. Mezi dětmi se říká, že v Zóně jsou ukryty nějaké poklady a neblaze proslulé Jezero splněných přání, to prý Galju N. lákalo. Podle vyjádření učitelky Kalininové R. R. na výše zmíněnou Galju N. není spolehnutí, žije v neuspořádaných rodinných poměrech a je značně nedisciplinovaná. Jakmile bylo zjištěno, že se Galja N ztratila, byla učiněna tato opatření:

- a) Závodní rozhlas několikrát vysílal výzvu Galje N., aby se vrátila. Bylo totiž možné, že děvče neproniklo příliš hluboko do Zóny, výzvu zaslechne a vrátí se sama. Vysílání bylo neúspěšné.
- b) Žáci, kteří se zúčastnili exkurze, byli pozdrženi ve zdravotním středisku, kde dostali teplé jídlo a mohli sledovat video; cílem bylo zamezit šíření poplašných zpráv o zmizení Galji N., zamezit zbytečné panice mezi lidmi.
- c) Z domova byl povolán Vasjunin G. V., montér z cechu 2, o němž je známo, že svévolně do Zóny pronikl, za což dostal důtku a byl upozorněn, že v případě opakování takového přečinu dostane výpověď.

„Asi ji znáš. Dřív dělala ve Vlaštovce.“

Pak mi to došlo. Larisa! Moje zlatá Larisa, co já se po ní natoužil, co jsem se pro ni nabřečel, kolikrát jsem se pro ni porval. Zamlada jsem s otevřenou hubou koukal na ty její zlaté kudrny a rudé rtíky. A jednou na mě byla hodná. Ne, vážně, jeden polibek a umřít. Tak ta Galka je její holka. Určitě je podobná svý mámě.

„Tak jo,“ řekl jsem. „Penzi po mě posílejte můj Ludmile. Kdyby se něco stalo, ať se postará o Pašku.“

„Co to blábolíš?“ rozkřičel se na mě ředitel. „Ty se přece musíš vrátit! O ničem jiném nechci slyšet. My ti věříme, Žoro.“

„Hele, nebudeme si tady mazat med kolem huby,“ řekl jsem. „Já umřít nechci, ale je mi líto ty holky. Jestli se dostala moc hluboko, tak tam jsem nebyl ani já. Zóna je previt. Ty je člověk fuk. Má svý zákony.“

Nato mi ředitel dal slovo, že když se se mnou něco stane, řeknou, že jsem umřel při práci.

Nato mi řekl, že se mnou půjde Ščukin.

„Hele,“ řekl jsem Ščukinovi, „ty inteligente, budeš mi překážet. Místo abych hledal dítě, budu se tahat s tebou. To radši vezmu Lukjanyče.“

Jenže Lukjanyč hned abych na něco takového zapomněl.

„Já už jsem si tam své užil,“ dodal.

Nakonec jsme šli tři. Sám jsem ve skladu vybral, co by se nám mohlo hodit.

Zdrželi jsme se tam skoro hodinu. Skladník tam nebyl, takže sám ředitel musel strhnout plomby. Vzal jsem si pořádné lano. Pušku jsem Lukjanovičovi zakázal. Kulka člověka v Zóně nezachrání. Ščukina jsem poslal k horolezcům, aby od nich přinesl výstroj. Dostali jsme, co jsme potřebovali.

Dva cepíny. Stan. Někdo z těch největších hlav řekl, že stan je zbytečný, protože tam přece nebudeme nocovat.

Neprůstředné vesty by byly dobré, jenže ty tu neměli. Vzali jsme si péřové bundy, svetry. Doktorka ze střediska nám přinesla obvazy, vatu, chtěl jsem láhev s lihem. Deset minut jsme kvůli tomu na sebe řvali. Nakonec nám ředitel dal flašku koňaku. Ze svého.

Řekl jsem Ščukinovi: „Nechod' s námi, Koljo.“

Jenom zamrkal a upravit si na nose brýle. Pak řekl: „Neboj se, zamlada jsem sloužil u pohraničních vojsk. Já ti překážet nebudu. Nakonec, je to moje vina, měl jsem tu holku ohlídat.“

„Jak chceš. Pamatuj si ale, že jdu zachraňovat Galju a ty seš mi šumafuk.“

„Jasně,“ odpověděl. Péřová bunda mu byla malá, trčely mu z ní ruce skoro až po lokty, prsty měl příšerně tenké. Ale palici měl tvrdou.

Vyrazili jsme v půl šesté.

Moc se mi to nezdálo. Za chvilku bude tma. A v noci v Zóně ještě nikdo nebyl. A když, nikdy už o tom nikomu nemohl

vyprávět.

Žora zvaný Rambo

Ve dvě mi skončila směna a já šel spát. Najednou mi volali od hlavního technologa, že se ztratilo nějaké dítě. Dostalo se prý do Zóny. Okamžitě jsem tam měl přijít.

Nejdřív jsem jim řekl, že když jsem jim dobrý na důtky, tak ať mi vlezou na hrb.

Nakonec jsem se ale stejně dostavil do závodu.

U třetí budovy přešlapoval ředitel, hlavní technolog, náměstci, speciální ochranka. Bylo vidět, že jsou nervózní. A ředitel hned na mě: „Rambo... Vasjunine, musíš nám pomoci.“

Rambo mi fíkájí podle toho filmu. Viděl jsem ho taky. Chtějí, aby se člověk chvíli bál. Co by asi tak říkali, kdyby přišli do naší Zóny.

„Ani mě nenapadne,“ povídám jim, „nějak se nato necejtím.“

„Dostaneš prémii, zlepšíme ti bytové podmínky,“ naléhá ředitel.

Ted' budeš slibovat, frajere, povídám si pro sebe, jen aby se ve městě nedozvěděli, že se tam ztratilo dítě! Ta holka nemá skoro žádnou šanci.

Kdysi se do Zóny volně chodilo. Jenomže kde dneska většina těch lidí je?

Kdo se stará o jejich děti? Jen tak mezi námi, člověka to láká. Poklady tam ale žádné nejsou. To si lidi vymysleli.

Ostatně on se daleko nikdo nedostane. Možná snad Lukjanyč. Ten došel až ke třetímu stanovišti. Dál ne. Vrátil se a všem nám ukazoval šrám na ruce.

„Pomysli na její matku,“ řekl technolog.

„Co je to zač, ta její matka?“

Technolog Ščukin

Šel jsem uprostřed. První šel Žora Vasjunin, vykračoval zlehka, ten hubeňour, a bylo vidět, že má vztek. Poslední šel Lukjanyč. Ten měl strach. Pořád se ohlížel. Ředitel ho nalákal na velkou prémii. Jen tak mezi námi - k čemu Lukjanyčovi ta premie bude? Na většinu věcí žádný metr není. Co kdybych i já chtěl prémii, to by bylo něco! V duchu jsem se usmál. Bylo mi jasné, že tu holku musíme najít před setměním.

Řediteli jsme museli slíbit, že se do tmy vrátíme. Já ho chápu: smrt toho děvčete je něco strašně smutného, pro závod to ale není tragédie. Kdyby zahynula celá skupina, určitě by z toho měl na krku soud. A ředitel měl dva roky do penze.

Nesl jsem megafon. Když jsem ho bral, Žora nic neřikal. Jakmile jsme se ale ocitli za kontejnery, ohlédl se na mě a stručně řekl: „Zahod' to!“

Odložil jsem megafon na skříňku.

„Lepší je nedělat rámus,“ řekl stručně. „Zóna cizí zvuky nesnáší.“

Žora ted' chodil úplně jinak než normálně, i hlas měl jiný. Připadal mi jako pračlověk, takový pružný, stále ve střehu, připravený kdykoli uskočit.

Snažil jsem se chovat jako on a šlapal jsem do jeho stop. Za námi dupal a funěl Lukjanyč. Nesnažil se nikoho napodobovat.

Výdrolený asfalt pokrývala hustá vrstva prachu. Před takovými osmdesáti lety to tu patřilo závodu. Za ta léta nás ale Zóna vytlačila, tenhle úsek doslova spolkla a přiblížila se ke třetímu cechu. Některé pracovnice z druhé směny tvrdí, že na podzim z těchhle míst slýchávají za dlouhých večerů volání a sténání. A taky prý ten hrůzostrašný dech Zóny.

„Podívej,“ řekl Žora tiše a ukázal si pod nohy. Přistoupil jsem k němu.

Mezi polorozpadlými kontejnery se táhly jako šňůra korálků stopy drobných holčičích nohou. Ve škvíře mezi kontejnery bylo vidět velké kovové díly strojů.

„To byla určitě ona,“ řekl Lukjanyč. „Já na ni zavolám.“

„Drž hubu,“ řekl mu Žora. „Bylo to víc než před hodinou. Vidiš přece, že se prach už stačil usadit... Ted' se jí nedovoláš.“

Zastavili jsme se pod dvěma betonovými deskami, které připomínaly domek postavený z karet.

„Tak tady už jsem byl,“ řekl Lukjanyč.

Žora zvedl ruku.

Před sebou zaslechli tiché zasténání.

Chtěl jsem se tam vrhnout, co když to je Galja.

Žora mě ale zadržel.

„To není ona,“ zašeptal.

Jeden za druhým jsme se protáhli houštím všelijakého potrubí. Pod nohama nám čvachtalo rezavé bahno. Pak mi došlo, odkud jsme to sténání slyšeli.

Propletenec trubek, který visel na zbytcích sloupků, se rytmicky pohupoval, i když bylo naprosté bezvětří. Jako by s ním kývala nějaká neznámá síla. Trubky přitom vydávaly takovou podivnou směsici smutných, sténavých tónů.

Ulehčeně jsem si oddechl a chtěl jsem jít dál, Žora mi ale ukázal, abych šel víc vpravo. Tiskli jsme se tedy k zubaté cihlové zdi. Dívčiny stopy tu už nebyly. Pokoušel jsem se představit si ji. Co to je vlastně za holku?

Všiml jsem si jí ve skupině těch veselých, neustále breptajících děvčat.

Co ji sem asi táhlo, když všichni věděli, co to Zóna je. Co to člověku čas od času dokáže zakalit rozum? Dovedl bych pochopit Lukjanyče, toho sem táhly peníze, třeba i takového Žoru, ten měl rád dobrodružství. Říkalo se o něm, že dokázal ze Zóny vynést cenné a záhadné věci. Ale co sem vedlo to děvče?

Tak jsem o tom přemýšlel, až jsem najednou narazil do Žory, který se prudce zastavil. Za námi ztěžka oddychoval Lukjanyč. Nemá ten chlap astma?

„Projdem ted' rourou,“ zašeptal Žora. „Půjdeme jeden za druhým. Já poběžím první. Když se mi to podaří, dám vám

znamení. Pak vyběhneš ty. Neohlížeš se, nezastavuj se.“

Sklonil jsem se a nahlédl do roury. Nepřipadala mi nebezpečná. Na jejím konci, a nebylo to nijak zvlášť daleko, bylo vidět světlo.

„Nedá se to obejít?“ zeptal jsem se.

Žora neodpověděl. Má otázka zněla hloupě. Po obou stranách se táhlo pobožené zdivo a rezavé konstrukce, na nichž se plandaly šedivé chuchvalce lišejníků.

Žora se sklonil a rozběhl se.

Díval jsem se za ním a počítal kroky. Jeho tmavá postava dokázala docela naplnit rouru.

A najednou byla ta postava pryč. Zmizela ještě dřív, než stačil rourou proběhnout. Na to jsem mohl přísahat.

„A je po něm,“ řekl Lukjanyč.

„Co to kecáš!“ vyjel jsem na něj.

„Tak běžte,“ řekl Lukjanyč. „Já zas tolik nepospíchám.“

Bylo mi jasné, že musím jít. Sundal jsem z ramene lano a podal ho Lukjanyčovi. Na druhý konec jsem se přivázal.

„Budete mě jistit,“ řekl jsem.

Lukjanyč přikývl. V očích měl strach.

Shýbl jsem se a vstoupil do roury. Odporně to tu páchlo, připomínalo to čpavek. Dno bylo kluzké, šlo se mi špatně, dával jsem ale pozor a počítal kroky. Žora zmizel při desátém kroku. Po devíti krocích jsem se zastavil.

Kolem dokola panovalo mrtvé ticho.

Bylo mi to divné, protože dno přede mnou mi připadalo pevné, takže jsem málem udělal další krok. Už jsem skoro zvedl nohu, ale nepřenesl jsem ještě váhu těla. Vtom mi bylo jasné, že na dně té roury se vlastně odráží ve třpytivé bláně pokrývající hlubokou studnu její strop. Sedl jsem si na bobek a pokusil se tu blánu roztrhnout. Škrálop s mlasknutím praskl a já kousek pod sebou uviděl Žorovu dozadu zvrácenou hlavu, jak se pomalu potápí do černého lesknoucího se třasoviska. Nedokážu si vysvětlit, že jsem nezpánikařil, jako bych něco takového čekal. Hodil jsem konec lana k Žorovi, sám jsem si lehl na kluzké dno. Zavolal jsem na Lukjanyče, aby lano držel pořádně. To se vzápětí napjalo. Žora v tom okamžiku dokázal vysunout ruku z bahna a chytit se lana, obličej mu zákonitě na okamžik zmizel v tom černém hnusu. Když jsme však s Lukjanyčem začali táhnout, bažina se s čvachtáním vzdávala a nerada Žoru pouštěla. Za chvíli se Žora ocitl vedle mne. Příšerně zapáchal.

„Já to přežil,“ zasípal, „tak já to přežil...“

„Tys o tom věděl?“ zeptal jsem se. „Tys o tom věděl a přesto jsi tam šel?“

„Ono se to otevře jenom zřídka. Po čtvrté hodině už to bylo vždycky zavřené.“

„Máš na sobě pěkný svinstvo,“ vyčítavě mu řekl Lukjanyč.

„Jdeme,“ rozhodl Žora. Po čtyřech se plazil dál. Napadlo mě, jestli se z toho nezbláznil. Pokusil jsem se ho zadržet, jenom na mě ale hrubě vyjel.

Pak bez potíží přešel místo, kde ještě před chvílí byla bažina.

Moc se mi za ním nechtělo.

„Jenom se nepodělej a pojď,“ zachraptěl na mě a obrátil ke mně černočerný obličej. „Už je to zavřené.“

Proklouzl jsem za ním a když pro mě nebezpečí pominulo, dovolil jsem si otázku:

„Co to bylo? Jak to tam vzniklo? A proč to zas zmizelo?“

„To ti řeknu jindy, teď buď zticha...“

Vyškrábali jsme se z roury. Ohlédl jsem se. Z černé tlamy se vyplazil i Lukjanyč. Nad rourou nakřivo visela emailová tabulka s nápisem „Záchody otevřené pouze do 16,30 hod.“ Jako kdyby to sem pověsil nějaký neúspěšný šprýmař a teď mě pozoroval ze tmy. Odpovědi na mé myšlenky byl hluk padající vody, přilétající k nám z nitra roury. Vody, která nás vzápětí musela spláchnout. Rozběhl jsem se dopředu a narazil jsem do Lukjanyčových zad, který mě mezitím předešel a teď se zastavil vedle Žory. Neviděl jsem, kvůli čemu se zastavili.

Nejdřív mi připadalo, že stojíme na kraji zelené louky poseté rozkvetlými chrpami. Pak mi ale došlo, že ta louka je živá, že na ní nejsou květy a tráva, ale tisíce kulatých skleněných různobarevných očí, nejvíc zelených a tyrkysových. Byly to jenom oční bulvy bez řas a víček, o to však byly živější, jejich panenky měnily velikost a pozorovaly nás. Přes louku jako by se rozletěla vlna, která k nám oči přinášela a snažila se dostat k našim nohám.

„Doprava!“ vykřikl Žora a my se rozběhli mezi očima a zbytky paneláku, který se tu při pádu složil jako domeček z karet v obrovskou hromadu desek, rámů, zbytků střechy, schodů...

Oči byly pohyblivější než my, přelévaly se ve vlnách, odřezávaly nám cestu, takže jsme najednou utíkali po nich, některé z nich s praskáním pukaly, pod nohama se nám rozlétal prach, stále víc nám pronikal do očí, pak se po nás oči šplhaly, lechtaly nás na nohách.

Už jsme neutíkali, brodili jsme se skoro po pás v těch očích a Žora se snažil překřičet ten praskavý hluk a volal na nás:

„Nesmíte se bát, ony nekoušou, nekoušou...“

Lukjanyčovy nervy ale nevydržely. Zahlédl kousek od sebe mezeru mezi panelovými deskami, začal se tudy prodírat a rval si už tak odřený kabát.

Křičel přitom jako šílenec, mrskal nohama a za okamžik nám zmizel z očí, jenom jsme slyšeli praskání a skřipání panelů, pak to zarachotilo a hromada panelů a schodů se začala propadat, aby pod sebou pohřbila Lukjanyče.

„Má to za sebou,“ řekl Žora a snažil ze sebe setřást všechny ty oči.

„Musíme ho zachránit,“ řekl jsem.

„Tos řekl hezky.“

„Co když žije?“

„Tak tam vlez, ale beze mne,“ řekl Žora vztekle.

„Taky že jo,“ řekl jsem a rozpačitě jsem se díval na trosky domu. Žádná škvíra po Lukjanyncovi tu nebyla. Prostě jsem neměl kudy dovnitř.

A Žora odcházel podél těch trosek, ani se neohlédl, jako kdyby na Lukjanyče dočista zapomněl.

„Ale to přece nemůžeš udělat!“ zavolal jsem za ním, ještě než jsem ho doběhl.

Neodpověděl mi.

Konečně se zastavil a podíval se nahoru.

Ve výšce asi tří metrů přeškrťovala celý ten zával trhlina.

„Počkej tady,“ řekl Žora.

„To teda ne,“ řekl jsem. „Půjďme spolu.“

Žora zaklel a začal se škrábat nahoru. Pomohl jsem mu. Pak mi podal ruku a já se dostal k němu nahoru.

Trhlina to byla úzká a uvnitř byla tma. Žora tam hodil kamínek. Vzápětí jsme ho zaslechli dopadnout. Nebylo to hluboko.

Žora pohlédl na nebe. Nemělo žádnou barvu, schylovalo se k večeru.

„Krucifix,“ řekl. „Kvůli tomu blbovi nestihneme najít Galku.“

Bylo ale vidět, že v tom mladíkovi zvítězilo dobro, i když by to do něj nikdo na první pohled neřekl.

Protáhl se škvírou a spustil se dovnitř. Zevnitř se ozvalo:

„Seskoč, není to hluboko.“

Poslechl jsem. Dopadl jsem na kamennou drť, svalil se na bok a pořádně se uhodil.

Oči jsem měl zavřené a když jsem je otevřel, neviděl jsem si ani na nos.

Žoru jsem vedle sebe jenom tušil.

„Žiješ?“ zeptal se mě.

„Ale jo,“ odpověděl jsem mu.

„Tak jdem. Musíme se dostat dolů, tam ho to vtáhlo.“

Šel první.

„Přidržuj se té zdi,“ poradil mi. „Víš o ní?“

Vpravo ode mne byla skutečně zeď.

„Pozor, schody,“ upozornil mě.

Šel jsem za ním a nohama hledal vždy další stupeň.

„Dávej pozor!“

Jeden schůdek tam scházel.

Dokonce jsme se dostali až na odpočívadlo.

„Kdo by to řekl, že tu jsou takové obrovské prostory,“ řekl jsem.

„Buď zticha. Nevíme, kdo nás poslouchá.“

„Kdo by tady mohl být?“ zeptal jsem se s úsměvem. Od té chvíle mi rozvaliny nepřipadaly tak hrozné. Barák jako barák, jenomže tenhle je starý...

Pořád jsme sestupovali po schodech.

Vtom mi něco horkého a mrštného narazilo do krku. Vykřikl jsem a sedl si na bobek. Škrtilo mě to, přejíždělo mi to po těle. Bylo to živé.

„Co to je?“

Měkké chlupaté prsty se mi dostaly na obličej...

Pokoušel jsem se je strhnout z obličeje, druhou rukou jsem zoufale šátral po zdi, až jsem nahmatal vypínač. Stiskl jsem ho.

Najednou se rozsvítilo. Lampa u bílého stropu vrhala úplně všední světlo na schodiště.

Teplé prsty mi najednou zmizely z obličeje - u bílého stropu se mihl neuvěřitelně velký netopýr.

A najednou byl pryč.

Pode mnou stál Žora a díval se na strop.

„Mutant,“ řekl stručně.

Cítil jsem, že jsem přišel o spoustu sil. Podlomily se mi nohy a padl jsem na schody.

Žora ke mně přišel a přejel mi prsty po krku.

Ukázal mi je, byly od krve.

„Upír,“ řekl. „Ještě že se rozsvítila ta lampa.“

„Upír?“ zeptal jsem se a hlas mi zněl tupě, sám jsem ho ani nepoznal. Jako kdyby to mluvil nějaký starý člověk.

„Myslím, že ti toho nestačil moc vysát. Jdeme dál.“

„To tu mohou být ještě další?“

„Jistě. Neměl jsem tě s sebou brát. Jestli se bojíš, vylez ven.“

„A co Lukjanyč?“

„Ten pije krev zase mně.“

Prošli jsme do nízké dlouhé chodby. Svítily tu stejné bílé kulaté lustry.

Ocitli jsme se před zavřenými dveřmi. Na podlaze ležela otevřená skříňka s pestrými dětskými chraстítka. Za dveřmi někdo psal na stroji.

„To je on!“

„Já to taky slyším,“ řekl. „Ale už běž dál.“

„Ale tam někdo je!“

„Běž, povídám ti!“

Přesto jsem ty dveře pootevřel.

Bylo tam šero. Světlo se dovnitř prodíralo z chodby. Rozbitým oknem sem doslova jako řeka přitekla spousta rozbitých cihel a dosahovala skoro až ke stropu. Na stole trůnil psací stroj. Vedle něj nedopitá láhev mléka a dva kousky salámu. Žádné jiné dveře tu nebyly. A nikde ani živáčka.

„Nechod' dovnitř!“ Žora mě chytil za rameno, vytáhl mě ven a dveře zabouchl. „Už tě omrzelo život?“

Za námi něco zarachotilo. Ohlédl jsem se a ztuhl jsem leknutím.

Pestrobarevná chrástítka vyskakovala z otevřené skříňky a padala na podlahu jako buchty.

„Jdeme,“ vyzval mě Žora.

Na konci chodby vedlo ještě jedno schodiště. Sestoupili jsme po něm do sklepa.

Sklep byl dlouhý, strop jen kousek nad hlavou. Z trubek odkapávala voda. V loužích na podlaze plavaly široké, světle zelené listy leknínů, místo květů se však na vodě pohupovaly křivule naplněné nějakou růžovou tekutinou.

„Lukjanyči!“ zavolal Žora.

Odpovědělo mu ticho. Mrtvé a výhružné ticho.

„Je po něm,“ řekl Žora. „Neměli jsme sem ani chodit, kdoví, jestli se odtud vůbec dostaneme.“

Šel však tím sklepením dál, vztekle kopal do křivulí a leknínových listů.

V trubce nad nimi něco zapípalo, jako by tam byl zavřený ptáček.

Vtom jsme uviděli Lukjanyče. Pomalu a vrávoravě nám šel naproti.

Nikdo si nedovede představit, jakou jsme měli radost.

„Lukjanyči!“ zavolal jsem a rozběhl se k němu.

Slyšel mě.

„No sláva!“ řekl. „A já se lekl, že to jsou nějaké zrůdy.“

Trubka, která protínala až docela u stropu sklep, se najednou ohnula, rozlomila vpůli a z obou jejích konců vyrostlo po zubaté tlamě bez očí.

Obě ty tlamy se otočily na Lukjanyče.

„Lehnout!“ vykřikl na něj Žora. „Tak si, hergot, lehni!“

Jako by Lukjanyč ale neslyšel. Zastavil se a začal ty tlamy odhánět.

Najednou z nich vyrazily bílé chlupaté jazyky, zmocnily se Lukjanyčových rukou, omotaly ho a snažily se ho vtáhnout do těch trubek.

Lukjanyč se bránil, pokoušel se uvolnit od bílých jazyků a pak najednou jakoby líně a lhostejně padl do vody a leknínové listy od něho odplouly ve strachu, že by se ho mohly dotknout

Jazyky se znovu ukryly v tlamách, tlamy se k sobě potiskly jako při polibku a trubka, jak to přesně mělo být, se narovnala pod stropem.

Lukjanyč ležel ve vodě. Zvedl jsem mu hlavu.

„Už mu nepomůžeš,“ řekl Žora.

Sáhl jsem strážnému na ruku. Puls jsem mu nenahmatal.

„Jdeme,“ řekl Žora. „Pamatuj si, jak skončil.“

„Přece ho tu nemůžeme takhle nechat!“ protestoval jsem a pokusil jsem se Lukjanyče zvednout. Byl neuvěřitelně těžký, vysmekl se mi a padl znovu do vody.

„Tak mi, hergot, pomozte!“

„Pitomče!“ řekl jenom. „Podívej se na něj.“

Lukjanyčova tvář rychle černala, zuby měl najednou vyceněné, bylo mu vidět křivě zasazené zlaté zuby.

Nebylo pochyb. Byl mrtvý.

Nedokázal bych ale nechat mrtvého člověka na takovém místě. Žora mě musel od té mrtvé trosky doslova odtrhnout.

Táhl mě ke schodům. Vtom jsem za sebou zaslechl Lukjanyčův hlas:

„Počkej, Ščukine... kam jdeš?!”

„Vždyť on žije!“ vykřikl jsem a vytrhl se Žorovi. Když jsem však k Lukjanyčovi přiběhl, hrůza mi svázala ruce i nohy.

Doširoka otevřené oči mu úplně zbělaly, navíc je měl porostlé krátkými bílými svítícími vlásky. A snál se. Pokoušel se mě dotknout, začal jsem couvat, až najednou Lukjanyč jako cár papíru klesl zpátky do vody a začal se v ní rozpouštět.

Už se nepamatuji, jak mě odtamtud Žora dostal...

Byl jsem strašně unavený. Nejspíš jsem přišel o spoustu krve. Chtěl jsem se zastavit a odpočinout si, ale to by byl konec.

Šli jsme labyrintem různě velkých kovových skříněk všelijakých tvarů. Byly celé rezavé, chvěly se, z jejich nitra se ozývalo klepání, jako kdyby někdo prosil, abychom ho pustili ven. Dvířka jedné té skříňky byla vylomena.

„Už je vyrazili,“ řekl Žora. „Teď se drž!“

Neměl jsem potuchy, kdo co vyrvál nebo vyrazil a na vyptávání mi nezbývaly síly.

Obloha zmohla podzimmím večerem, objevily se první hvězdy. Někde v dálce letělo letadlo. Stěny skříněk se nám spojovaly nad hlavami a my jsme šli úzkou klikatou chodbičkou.

Strop byl postupně stále níž. Sestoupili jsme do nějaké trychtýřovité díry.

Najednou nad námi skříňky nebyly, museli jsme se ale prodírat obrovskými hromadami prohnitých trámů, mezi nimiž poletovaly světlušky. Žora šel naprosto jistě. Jenom jednou se zastavil a znehybněl, dokonce si na rty přiložil prst.

Taky jsem se ani nepohnul. Bylo mi jasné, že má jediná spása spočívá v tom, že na slovo poslechnu toho Ramba. Ne, nelitoval jsem, že jsem se vydal na tuhle příšernou cestu, to říct nemůžu. Už jsem se dostal za hranice strachu a smrti.

Stáli jsme a čekali, až nekonečný zástup velikých bílých krys přejde přes cestu, po které jsme šli. Nevěnovaly nám sebemenší pozornost. Každá z nich vlekla v hubě malou panenku. Poslední, bylo to ještě mládě a už bylo nejspíš příliš

unavené, loutka vypadla z huby.

Když krysy zmizely, Žora loutku zvedl.

„Hele,“ řekl a loutku mi podal.

Byla už sice skoro tma, přesto jsem poznal, že ta loutka představuje Lukjanyče. Jako by to byl cínový vojáček, dokonale vybarvený, na sobě měl dokonce plášť a čepici.

„Pracují rychle,“ řekl Žora.

„Kdo?“

Žora však nestačil odpovědět. Rozběhl se kupředu, teprve pak jsem si všiml, že se před námi mihlo něco živého.

„Stůj!“ vykřikl Žora a stále utíkal.

Pak jsem zaslechl vytí.

Když jsem Žoru doběhl, našel jsem ho, jak leží na zemi mezi trámy a tiskne pod sebe nějakého vychrtlého psa.

Pes kňučel a pokoušel se mu vytrhnout.

„Neviděls tu nějakou holku?“ zeptal se Žora psa.

Pes jenom cenil zuby.

„Tak táhni k čertu!“ řekl mu Žora a odhodil ho. Ten se rozběhl někam stranou. Žora se díval, kam pes utíká.

„Za ním!“ řekl.

Museli jsme se přebrodit přes prudký, ale kalný a karbolovou páchnoucí potok, prodrat se hromadou papírových krabic plných všelijakých hadrů. Za nimi byly dveře, jimiž se prodíral ven paprsek světla.

Žora je pootevřel a já před sebou viděl něco nevidaného.

Kolem nízkého stolu seděla spousta psů, všichni byli vychrtlí, všelijak zranění a podobali se tomu psovi, kterého chytil Žora.

Psi soustředěně pozorovali stůl a neodtrhli od něj oči. Blikaly tam tlusté svíčky, jezdily vláčky a malá autíčka. Na velké míse uprostřed stolu někdo navrhl všelijaké ozdoby. Některá autíčka do sebe začala najednou narážet a ta menší padala ze stolu.

„Hej!“ zvolal Žora. „Který z vás tu viděl holčičku?“

Psi se jako na povel rozeběhli ke dveřím. Jeden z nich zavyl.

Pak jsme zaslechli vzdálený dětský pláč.

„To je ona!“ řekl Žora.

Rozběhl se místností za psy, kteří před ním s vytím uhýbali. Utíkal jsem za ním. Psi se nás ani nedotkli.

Dostali jsme se z trychtýřovité díry připomínající bunkr, dlouho jsme museli přelézat přes balíky vlny, pak jsme po kotníky v blátě prošli mrtvými křovisky, až se před námi najednou objevila špinavá loučka, po jejíchž okrajích byly vykopány spousty jam. Z nich vycházel příšerný zápach.

Uprostřed té odporné louky se tyčila podivná stavba. Ze všeho nejvíc se podobala věži středověkého zámku. Hned mi nedošlo, že je to spodní část obrovského továrního komínu. Ve zbytku komínu byly udělány dveře. Odtud padal na zem matný světelný čtverec. Odtud také vycházel dětský pláč.

Žora zvaný Rambo

Byl to Solvejgův zámek. Jak se doopravdy jmenuje? To si nepamatoval vůbec nikdo, ani on sám. Jsem jediný, kdo ho viděl. Loni jsem dorazil až k téhle jeho věži. Dál jsem se v Zóně nikdy nedostal. A Solvejg mi tehdy řekl, že tu žádné Jezero splněných přání není. Já mu uvěřil. On to musí vědět.

Sám ho hledal pěknou řádku let.

Solvejg. Pojmenoval se tak sám. Ověřil jsem si to. To je z jedné opery, kde k němu Solvejg přijela na lyžích. Dříve měl gramofon, ale poškodila se mu přenoska. Slíbil jsem, že mu ji přinesu, ale nesehnal jsem ji, teď už se takové nedělají.

Jak se ta Galka mohla dostat až k tomu starci? Zdraví chlapi tu umírají a ona dojde až sem.

V tom svém zámku má zlatý trůn. Je celý poškrábaný, to je pravda, je ale doopravdy zlatý. K tomu trůnu Galku přivázal. Ještě žila, košili i džíny měla celé roztrhané... Musela si přijít na své, káča jedna! A nakonec se ještě dostane do zajetí toho maniaka.

Stařec stál před ní. V jedné ruce držel plechovku konzervovaného mléka, v druhé hliníkovou lžici. V očích mu svítilo šílenství. Ostatně - byl to napůl blázen.

Galka mléko polykala, celý obličej měla zmazaný, mléko měla na košili, na spodním prádle, na džínkách, dokonce i ve vlasech. Ze začátku se nejspíš vzpouzela a házela hlavou. Teď už jí bylo všechno jedno, jenom občas vykřikla, připomínalo to vytí.

„Jez,“ stále opakoval skřipavým hlasem stařec. „Jez, moje královno. Dám ti úplně všechno.“

Cpal jí lžici do úst, Galka se pokoušela bránit, stařec před ní vztekla dupal a zlobil se.

„Nech tu holku být!“ řekl jsem dostatečně hlasitě.

Hned si našeho příchodu nevšiml. Pak se lekl, utekl do kouta a chytil železnou tyč. Kabát se mu rozevřel, neměl pod ním vůbec nic. Tělo měl samý sval a šlachy. S tou tyčí šel na nás.

Uhnul jsem a praštil ho pěstí do brady.

Ščukin mezitím Galku rozvazoval, jenom tiše vzlykala. Kolem dokola se na podlaze povalovaly prázdné plechovky, celá podlaha byla samé mléko.

Ščukinovi to po mléce klouzalo, musel jsem mu pomoci s Galkou, ta holka ale nebyla schopna sama stát. Odnесли jsme ji na starou pohovku, na které stařec spával. Pavouci se z ní rozeběhli na všechny strany. Měl je ochočené, uměli tancovat, sám mi to ukazoval.

„Strejdo Žoro,“ opakovala pořád Galka, „strejdo Žoro...“

Otevřel jsem láhev s koňakem a přinutil ji, aby se trochu napila. V té chvíli začala zvracet konzervované mléko.

Bál jsem se, že je to její konec. Dopadlo to ale dobře, za pár minut byla dobrá. Ten starý blázen do ní cpal mléko přes hodinu, dostal do ní nejméně pět konzerv. Byl to skutečně blázen a dával jí to, co tu považoval za nejcennější. Zatímco jsme se pokoušeli postavit na nohy Galku, stařec nabyl vědomí a rozplakal se, abychom mu ji nebrali. Podíval jsem se na nebe. Už byla skoro tma.

„Přenocujeme tu,“ řekl jsem.

„To nemůžeme, čekají nás,“ řekl technolog. „Její matka by zešilela.“

„Moje matka je od rána opilá,“ řekla Galka.

„Chceš zůstat tady?“

„Ne, odved' mě odtud, strejdo Žoro.“

„Prosím tě, co tě sem do té d'oury táhlo?“

„Potřebovala jsem... potřebuji jsem se dostat k Jezeru splněných přání.“

„To kvůli mámě?“ zeptal se Ščukin.

„Kvůli mámě? A proč zrovna kvůli ní?“

„Tak proč?“ zeptal jsem se já.

„Strašně jsem chtěla, aby se do mě zamiloval jeden člověk,“ řekla Galka.

„Jak je ten chlap starý?“ ptám se dál.

„Čtyřicet let mu je. Je ženatý. Má takovou tlustou, jedovatou bábu, já bych ji nejradši zabila.“

„Pitomče,“ povídám jí, „ted' mě mrzí, že jsme sem pro tebe vůbec chodili.“

Stařec už byl v pořádku a začal nás prosit, abychom mu tam Galku nechali.

„Jdeme,“ řekl Ščukin. „Už je moc pozdě.“

„Kam chceš jít?“ zeptal jsem se.

„Zpátky.“

„Zpátky se nedostaneme,“ řekl jsem. „Dojít až sem je i ve dne malý zázrak.“

V noci cestou zhebneme. Dopadnem hůř než Lukjanyč.“

„Vraťte mi královnu,“ řekl znovu výhružně stařec. „Za chvíli přijdou Noční můry a sežerou vás.“

„To je pravda,“ dal jsem mu zapravdu. „Jdeme.“

Vyšli jsme ven, stařec utíkal za námi a prosil mě, abych mu vrátil aspoň ten kus železa. Já ho odstrčil a asi po padesáti krocích jsem Ščukinovi a Galce přikázal, aby se schovali v domečku bývalé transformační stanice.

Zašeptal jsem jim:

„Ted' tu budem tiše sedět. Asi tak deset minut. Ať si myslí, že jdeme zpáteční cestou.“

„A co uděláme doopravdy?“ zeptal se Ščukin.

„Půjdeme dál.“

„Copak jste tam už někdy byl?“

„Tam nebyl nikdo. Jedno ale vím jistě - při zpáteční cestě nás zabijí. Co nás čeká před námi, to nevím.“

Neřekli mi na to nic. Byli unavení. Všechno jim snad bylo jedno. Jenomže já jsem paličák. Chtěl jsem přece jenom, aby se Galka dostala domů.

„Co to je za dědka?“ šeptem se zeptala Galka. Bylo vidět, že se pomalu vzpamatovává.

„Blázen,“ řekl Ščukin.

„Je to dezertér,“ já na to. „Aspoň mi to tak řekl.“

„Jaký dezertér?“

„Schoval se tu v jednačtyřicátém. Třeba je to trockista.“

„A čím se živí?“

„Konzervovaným mlékem,“ řekl jsem. „Za války se to tu vyrábělo, kousek odtud, pak se to dostalo do Zóny a bylo po všem. Nemusí to ale být pravda.“

Na prsou mě něco zalechtalo. Lekl jsem se. Jen aby to nebylo něco jedovatého. Strčil jsem ruku za košili a vytáhl zelené oko. Vyhodil jsem je a ono se rozběhlo ke Galce. Zaječela hrůzou. Musel jsem je rozšlápnout.

Když už mi připadalo, že je všude ticho, vedl jsem je dál.

Najednou se rozlehl takový rámus, jaký jsem v životě neslyšel.

Takový zvláštní hrozný rámus, jako kdyby tisíce lidí začaly mlátit do prázdných plechovek.

Něco mě odhodilo někam stranou... Dopadl jsem na zem a já cítil, jak mě něco zasypává... Trvalo mi hodně dlouho, než jsem přišel na to, co se stalo: Galka narazila na kraj Velké pyramidy. Právě té, kterou mi stařec ukazoval loni. Byla to pyramida z prázdných plechovek. Padesát let se tu cpal jenom mlékem. Dvě tři konzervy denně. Byly to jednoduché počty, kdyby chtěl někdo spočítat, jak velká ta hromada byla. Celou tu pyramidu jsme porazili.

Nebudeme-li počítat to leknutí, nám se nic nestalo. Horší bylo, že jsme v tomhle zrádném koutě na sebe upozornili doslova všechny a všechno. A já neměl tušení, co nás čeká tam dál, byla to místa nejstarší, nejzáhadnější...

Utíkali jsme přes bodláky a mrtvým lesem, prodírali jsme se kvetoucími oranžovými pampeliškami ukrývajícími měděné dráty. Ještě se úplně nesetmělo, takže jsme našťestí trochu viděli.

Možná však, že to zase tak velké štěstí nebylo.

Galka už beztak žila jen napůl. A muselo se to stát zrovna jí, že narazila na kostru. Byla už skoro rozpadlá, na lebce měla zbytky dlouhých vlasů, bylo možno rozpoznat rozedrané džínsy a dokonce i řetízek na zvráceném krku. Galka začala ječet, toho kluka totiž znala. Byl to takový cvok, hippie, který se ztratil loni. Takhle skončil výlet toho pitomce do Zóny. Galka se znovu rozvzlykala, znovu zvracela. Po našich stopách už dorazili plecháči, takové bezhlavé mechanické hračky, z nichž oprýskaly už skoro všechny barvy. Ještě že jsem měl ten kus železa, odrážel jsem je, zatímco Ščukin vlekl Galku dál.

Úžlabinou to pro nás málem všechno skončilo. Od nikoho jsem neslyšel, že tu něco takového je, a že to snad nemá dno.

Pořádně nevím, jak jsme se dostali na druhou stranu. Přesplhali jsme tam po pavučině. Stačil jsem přitom zabít dva pavouky. Ten třetí mi vyrval půlku vlasů... Ale utekli jsme jim. A plecháči zůstali za námi.

Pavouci si ale přivolali pomoc.

Oni to snad ani pavouci nejsou, jsou plyšová, žlutí, místo nohou mají pružiny. Neskáčou, ale kývají se. Pavouky jen připomínají.

Byli vychytralí jak lišky, čekali, až pořádně zeslábneme. Věděli jsme, že nebudou muset dlouho čekat. Pořád jsem věřil, že Zóna skončí, neměl jsem ale potuchy kdy. Postupovali jsme podle měsíce a podle hvězd. Nevěděli jsme, co dělat. Pavouci nás zahnali stranou k betonové zdi. Nevím, kdo a kdy ji tu postavil. Trčela aspoň tři metry vysoko a nahore byla vyzdobena ostnatým drátem. Tu jsme museli překonat, už nám ale nezbývaly síly.

Seděli jsme u ní vedle sebe a zády se tiskli k betonu.

Pavouci nás pozorovali v půlkruhu a pohupovali se na pružinách.

Pak jsem zaslechl za zdi hluk. Nějaké rychlé a rytmické klepání. Pochopil jsem, že je to náš konec, dostali jsme se k Propasti. Nikdo tam nikdy nebyl, ale někteří ten zvuk už slyšeli. Pořád se tam pracuje zóna nezóna, ale kdo tam pracuje, to nikdo nevěděl... Třeba to byl Nekonečný šnek, to by bylo ještě horší...

Vtom začali útočit pavouci.

Postavil jsem se, protože já jediný jsem toho byl schopen. Zvedl jsem železo a začal jsem se jím ohánět.

Pavouci se šklebili bezzubými tlamami a couvli. Oči jim svítily jako talíře.

Zoufale jsem se rozmáchl a vši silou praštil železem do zdi. Kus betonu od ní odpadl. Jako šílenec jsem začal mlátit do zdi a bylo mi fuk, jestli tam byla třeba i ta Propast, pořád to bylo lepší než se nechat zabít pavouky.

Mlátil jsem do zdi a nic jsem nevím. Když však Galka zaječela, ohlédl jsem se.

Viděl jsem, jak Ščukina někam táhne pavouci.

Jak ho rvou na všechny strany a jak už se skoro ani nebrání. Byl jako hadrová loutka.

Vrhl jsem se na pavouky, tloukl jsem do nich tím železem a už mi bylo všechno jedno.

Nakonec Ščukina pustili. Zůstal ležet v bezvědomí. Přivlekl jsem ho ke zdi a pavouky jsem měl v patách.

Znovu jsem se vrhl proti zdi.

Ted' vím jistě, že jsem v sobě v životě nepocíťoval takovou sílu.

Připomnělo mi to posledních sto metrů při maratónu, kdy člověk ze sebe vydá poslední a pak třeba umře.

Kousek zdi se odlomil a propadl na druhou stranu. Nejhorší bylo, že tam spadlo železo taky. Stačilo tam ještě zazvonit.

Pro nás to znamenalo konec.

Zachránila nás Noha, které se pavouci bojí. Vynořila se ze tmy bota velká jako já, ještě jsem si všiml, že z ní trčel kamenný prst. Pavouci prchali na všechny strany. Noho si to najednou namířila k nám, byli jsme na řadě.

Galku jsem proraženou dírou doslova prohodil, totéž jsem udělal se Ščukinem. Já dopadl vedle Ščukina. Galka ležela na dlažbě.

Za zdi jsem ještě okamžik slyšel Nohu. Pak všechno utichlo. Zavřel jsem oči.

Z dálky sem doléhal známý rytmus klepání. A pořád se blížilo...

Nekonečný šnek. Hmatal jsem kolem sebe ve snaze najít ten kus železa. Nic tu ale nebylo. Stál jsem na čtyřech a najednou jsem viděl, že se k nám blíží tramvaj. Úplně obyčejná tramvaj. Byla skoro prázdná. Tak už to v noci bývá. Ani by mě nenapadlo, že v Zóně jezdí tramvaje.

Tak pojed'! Nejspíš taky zabíjí všechno živé.

Zaskřípaly však brzdy a tramvaj zastavila. Kde mám krucinál to železo.

Nedá se nic dělat. Můžu se přece bránit holýma rukama.

Z tramvaje vyskočila ženská v modrém šátku.

Rozběhla se k nám.

Byla to Larisa, Galčina matka. Poznal bych ji vždycky a všude. Je to má stará láska. Vím, říká se o ní, že hodně pije a já už mám teď Ludmilu a Pasku, jenomže v člověku vždycky zůstane něco ze staré lásky.

„Jako kdyby mě to sem táhlo!“ zvolala Larisa a rozběhla se ke Galce.

Galka se rozbřečela. Nevím už pokolikáté.

„Maminko, já už to víckrát neudělám!“ ujišťovala mámu jako mňous.

Teprve teď jsem si všiml svítících luceren. Vypadaly dočista obyčejně.

Usedl jsem na chodník.

Z tramvaje vystoupil řidič. Kolka Maxakov, toho taky znám.

S Larisou odváděli Galku do tramvaje.

Blížila se sem nějaká světla.

Byla to volha s ředitelem. Přistoupil k nám jako první a nevím proč mi začal potřásat rukou. Na to se mu můžu vykašlat... Řekl jsem, aby Ščukina odvezli do nemocnice, protože ztratil spoustu krve. Na Lukjanyče se nikdo ani nezeptal. Asi jim to bylo všechno jasné.

Ředitel sem hned poslal zedníky, aby tu díru ve zdi zlikvidovali.

Místo aby se tu ty trosky zlikvidovaly, bylo rozhodnuto hned vedle těch ruin postavit nový závod na výrobu hraček.

V pětadvacátém závod shořel, byl však znovu obnoven. Od té doby začaly využívat skládky i další podniky ve městě.

A skládka rostla a rostla, závod před ní pomalu ustupoval, nechával za sebou Příjezdové cesty a opuštěné sklady. Bylo přijato mnoho rozhodnutí o její likvidaci, jednou došlo k pokusu ji zahrnout, ale beze stopy tam zmizely dva buldozery a s nimi řidič jednoho z nich. Ten druhý se vrátil, ale musel do blázince, protože se pomátl... Ve městě se té skládce

začalo říkat Zóna a dokonce se objevili všelijací rambové... Teď už skládka závod zatlačila aspoň o šest kilometrů dál a nikdo prakticky nemá potuchy, co se tam v těch místech děje. Já do hlášení napsal, že ve skládce vznikl samostatný ekologický systém. Kdykoli v ní může dojít ke kvalitativnímu skoku, kdykoli je možné odtud čekat útok na závod nebo na celou přilehlou ulici, od níž je oddělena jenom betonovou zdí. Proto jsem požadoval, aby skládku zničilo vojenské letectvo.

Po odchodu z nemocnice jsem odvezl své hlášení řediteli.

Přečetl si je hned, ještě v mé přítomnosti. Pak mi navrhl, abych si vzal dovolenou. Prý, že si potřebuju odpočinout.

„A co uděláte se skládkou?“ zeptal jsem se.

„V některých bodech značně přeháníte, ale já vás chápu,“ řekl ředitel. Do očí se mi nepodíval. „Nervy má člověk jenom jedny.“

„Vy jste tam ale nebyl!“ zařval jsem na něj. „Nedokážete si to, představit! Je to hrůza! Vzpomeňte si na Lukjanyče!“

„Určitě přijmeme patřičná opatření,“ řekl ředitel. „Co se ale týče toho letectva, to je příliš silné. Takže se běžte léčit a odpočiňte si.“

Řediteli zbývaly do penze dva roky...

Z příkazu č. 176 závodu na výrobu hraček

... Na základě faktů uvedených výše je třeba přijmout následující neodkladná opatření:

1. Z ušetřených prostředků na sociální sféru postavit ohradu v prostoru cechu číslo 3.
2. Na noční období zesílit hlídky na okraji skládky a přitom najít možnosti, jak by bylo možno získat prostředky pro dvě osoby zvláštní ochranné jednotky místo jedné.
3. Až do odvolání přerušit exkurze do závodu, zakázat vstup všem pracovníkům sdělovacích prostředků do závodu, aby nedocházelo ze strany nezodpovědných novinářů k dezorientaci veřejnosti.
4. Realizovat rozhodnutí ředitelství mechanických hraček ministerstva místního průmyslu o Přidělení dodatkových asignací na zajištění pořádku na území závodu.
5. Rezolutně upozornit všechny pracovníky závodu, že je zakázáno šířit zprávy o možnosti existence případných neznámých a nevysvětlitelných jevů v prostoru závodu. Za tímto účelem svolat schůze v pracovních kolektivech i ve vedení závodu, informaci předat se vší naléhavostí.
6. Podat žádost odpovědným organizacím sociálního zabezpečení o zvýšení penze vdově po pracovníku speciální ochrany Varnavského G. L., který zahynul při plnění služebních povinností.
7. Montěra Vasjunina G. V. odměnit prémie ve výši dvoutýdenního platu.
8. Zástupci hlavního technologa Ščukinovi N. R. udělit mimořádnou dovolenou na léčení.

Vrchní ředitel závodu mechanických hraček

Technolog Ščukin

Z nemocnice mě pustili za tři dny. Za tu dobu jsem stačil sepsat hlášení o nutných opatřeních na likvidaci závodní skládky, která ohrožuje závod i celé okolí.

V hlášení jsem nezapomněl uvést, že náš závod byl postaven už před revolucí, a že se tu vyráběly mechanické hračky. Patřila jistěmu Němci von Büchnerovi. Skládka tu vznikla za občanské války, když byla továrna úplně zničena.

přeložil Josef Týč